

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **M.**, nar. X., bytom N., zast. : *JUDr. Jozefom Beňom, PhD.*, advokátom z Advokátskej kancelárie so sídlom Námestie svätého Egídia č. 95, 01 058 01 Poprad, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát** so sídlom Pionierska č. 33, 080 05 Prešov, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. marca 2011 č. k. 3S 40/2009-44 v znení opravného uznesenia zo 14. apríla 2011 č. k. 3S 40/2009-73, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. marca 2011 č. k. 3S 40/2009-44 v znení opravného uznesenia zo 14. apríla 2011 č. k. 3S 40/2009-73 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. p. KPR-101/DI-2009 z 05.08.2009 žalovaný ako odvolací správny orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok) postupom podľa § 59 ods. 1 citovaného zákona rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Kežmarku Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade č. p.: ORP-39/DI-SK-2009 z 28.05.2009 potvrdil a žalobcom podané odvolanie zamietol.

2. V napadnutom prvostupňovom konaní Okresný dopravný inšpektorát v Kežmarku Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade uznal žalobcu za vinného na tom skutkovom základe, že

- dňa 18.04.2008 o 00.30 hod. spôsobil dopravnú nehodu tak, že viedol osobné motorové vozidlo zn. Renault 19, EČ: K. po ceste č. III/5401, v smere Stará Lesná – Tatranská Lomnica, pričom v dôsledku požitia alkoholických nápojov sa nedostatočne venoval vedeniu vozidla a v kilometri 7,1 pri prejazde pravotočivej zákruty zišiel s vozidlom vľavo, mimo cestu, kde prednou časťou vozidla narazil do rigolu a následne do stromového porastu, kde ostal s vozidlom stáť a kde ho našli náhodne okoloidúci zdravotníci so sanitným vozidlom, ktorí na zadných sedadlách našli umiestneného žalobcu. Po vykonanom lekárskom vyšetrení bola žalobcovi v krvi zistená hladina 1,20 ‰ alkoholu. Pri dopravnej nehode vznikla hmotná škoda na vozidle.

Na základe hore opísaného skutku dospel prvostupňový orgán k záveru, že žalobca svojím konaním:

- porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov účinného v čase spáchania skutku (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 315/1996 Z.z.“) s poukázaním na § 21 ods. 2 písm. j) zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 4 ods. 2 písm. c) a odsek 3 písm. b) zák. č. 315/1996 Z.z., čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. i), h) a l) zák. č. 315/1996 Z.z.

Za toto porušenie povinnosti prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi v priestupkovom konaní

1. pokutu vo výške 300 € a
2. zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov, a to od právoplatnosti rozhodnutia o priestupku.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 315/1996 Z.z. vodič je povinný použiť na jazdu len také vozidlo, ktoré vrátane nákladu spĺňa ustanovené podmienky.

Podľa § 21 ods. 2 písm. j) zák. č. 725/2004 Z.z. prevádzkovateľ vozidla nesmie v premávke na pozemných komunikáciách prevádzkovať vozidlo, ktoré nemá identifikačné číslo vozidla VIN zhodné s identifikačným číslom vozidla VIN uvedeným v osvedčení o evidencii alebo technickom osvedčení vozidla, ak bolo také číslo vozidlu pridelené.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 315/1996 Z.z. vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke,

Podľa § 4 ods. 3 písm. b) zák. č. 315/1996 Z.z. vodič nesmie viesť vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja alebo po užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by ešte mohol byť pod ich vplyvom.

3. Zamietajúce rozhodnutie žalovaného vychádzalo z množstva listinných podkladov, medzi ktorými je nutné spomenúť najmä

- a) záznam dopravnej nehody, zápisnica o obhliadke miesta dopravnej nehody ako aj náčrtok, plánik a fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody, správy o zásahu HaZZ v Kežmarku, protokolu o lekárskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi a úradného záznamu por. J., všetky zo dňa 18.04.2008,
- b) lekárskeho potvrdení k zraneniu žalobcu vyhotovených: 18.04.2008, 24.04.2008 ako aj 06.06.2008,
- c) vyšetrovacieho spisu ČVS:ORP-74/DI-PP2008 a uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 18.4.2008,
- d) zápisnice o výsluchu svedka – žalobcu, zápisnice o výsluchu svedkov M., M., J., M., M., R., Ing. M., S., všetky zo dňa 21.4.2008,

- e) zápisnice o výsluchu svedka MUDr. M. a V. zo dňa 06.05.2008, svedka L. zo 07.05.2008, svedka D. zo 07.07.2008, svedka R. zo dňa 09.09.2008,
- f) znaleckého posudku KEÚ PZ v Košiciach č. PPZ-2279/KEU-KE-EXP-2008 z 21.07.2008, znaleckého posudku č. 55/2008 znalca MUDr. Z. z 30.07.2008, znaleckého posudku č. 72/2008 znalca Ing. P. z 18.08.2008,
- g) evidenčnej karty žalobcu zo dňa 20.08.2008, zápisnice o výsluchu svedka Ing. P. zo dňa 19.09.2008, úradného záznamu npor. Bc. A. z 21.09.2008,
- h) uznesenia o postúpení veci z 13.10.2008 a uznesenia Vojenskej obvodovej prokuratúry z 20.11.2008,
- i) zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo 17.02.2009 a 28.05.2009, rozhodnutia o priestupku zo dňa 28.5.2009, odvolania žalobcu z 15.06.2009, stanoviska prvostupňového správneho orgánu k podanému odvolaniu z 03.07.2009

a z ďalších písomností tvoriacich súčasť spisového materiálu.

4. Hore uvedený rozsah dokumentácie bol pre žalovaného základom na osvojenie si skutkového záveru, že pri dopravnej nehode došlo na osobnom motorovom vozidle Renault k poškodeniu ľavej časti vozidla, spätného zrkadla, dvoch dverí a sklenej výplne predných dverí, prednej časti vozidla, nárazníka, masky, čela, kapoty, náprav svetiel a smerových svetiel, hmlových svetiel, čelného skla a motorovej časti. Ďalej došlo k poškodeniu zadnej časti vozidla, dverí batožinového priestoru, svetiel a sklenej výplne. Vo vnútri vozidla došlo k poškodeniu volantu a prístrojovej dosky.

5. Podľa lekárskej správy MUDr. J. C., žalobca utrpel nasledovne zranenia: zlomeninu 2-8 rebra vľavo, otras mozgu, tržné rany na tvári, na pravom kolene, pomliaždenia rúk, ľavého kolena a predkolení.

6. Ďalej zo znaleckého posudku č. 72/2008 vypracovaný znalcom Ing. S. pre žalovaného vyplynul záver, že znalec z technického hľadiska určil, že príčinou dopravnej nehody bolo oneskorené korigovanie riadenia vozidla podľa profilu vozovky a nesprávna technika jazdy – brzdením pri prejazde smerovým oblúkom. Zároveň vyhodnotil aj poškodenie interiéru vozidla Renault vo vzťahu k analýze pohybu posádky vozidla pri nárazoch do svahu priekopy, vrátane vodiča nepripútaného bezpečnostným pásom,

tzn.. náraz do čelného skla v hornej časti pred vodičom, ľavých predných dverí, volantu a dosky prístrojov. Okrem iného tiež uviedol, že podľa fotodokumentácie interiéru vozidla pri náraze vozidla do svahu bol vo vozidle najpravdepodobnejšie len vodič vozidla, ktorý nebol pripútaný bezpečnostným pásom.

7. Ďalším znaleckým posudkom (MUDr. Z.) bolo zistené, že vyššie uvedené zranenia žalobcu zodpovedajú mechanizmu vzniku poranení u poškodeného ako účastníka – pasažiera v osobnom motorovom vozidle pri dopravnej nehode. Podľa znalca je nepochybné, že pasažierom vozidla je osoba – vodič na sedadle vozidla.

8. Žalovaný uvedené skutočnosti následne vyhodnotil tak, že je zjavné, že žalobca sa síce nachádzal na zadných sedačkách v čase, keď ho tam našli pracovníci spoločnosti Emergencii Medical Servis s.r.o. v Poprade. Avšak zároveň sa musel odôvodnene nachádzať aj vpredu, na prednej sedačke vodiča. Potvrzuje to okrem iného výsledok identifikácie stôp č. 11 (ster z opierky sedadla vodiča), č. 17 (ster z miesta sedadla vodiča a to jeho spodnej časti spredu) a najmä biologická stopa č. 15, tzn. časti kože z čelného skla v mieste pred sedadlom vodiča, ohnisko vypukliny. Po vykonanej analýze uvedenej stopy bolo zistené, že profil DNA tejto stopy sa zhodoval s DNA profilom porovnávacej vzorky od žalobcu. Takisto kriminalistickou analýzou bolo potvrdené, že na biologickej stope č. 16 (čelné sklo) bola zistená prítomnosť stopového množstva krvi s opätovnou zhodou s DNA profilom od žalobcu.

9. Uvedené stopy jednoznačne a hodnoverne podľa žalovaného preukazujú, že ich pôvodca – žalobca sa musel nachádzať v mieste ich výskytu a následného zaistenia. Vyhodnotením tejto stopy je možné odôvodnene uviesť, že pri dopravnej nehode došlo ku nárazu tela žalobcu do čelného skla a tým k jeho poškodeniu so zanechaním tejto stopy. Pre žalovaného je nepochybné, že vozidlo bolo riadené vodičom, pričom vo vozidle sa okrem obvineného nik nenachádzal, čo aj potvrdili pracovníci posádky vozidla Spoločnosti Emergencii Medical Servis s.r.o. v Poprade.

10. Obdobne znalec Ing. P. v zápisnici o vylúchu znalca zo dňa 19.09.2008 okrem iného uviedol, že pohyb a náraz vodiča vozidla podľa simulácie pohybu posádky pri nárazoch vozidla do svahu priekopy bol u vodiča nepripútanom bezpečnostnými pásmi do čelného skla v hornej časti pred vodičom, ľavých predných dverí, volantu a dosky prístrojov. Obdobný

smer pohybu by mali aj ostatní členovia osádky vozidla, ktorí by neboli pripútaní bezpečnostnými pásmi.

11. Odvolací správny orgán sa nestotožňuje s námietkou obvineného, podľa ktorej prvostupňový správny orgán nemožnosť overenia si verzie obvineného mal považovať za ťarchu. Navyše žalobca zošrotovanie vozidla Renault potvrdil v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 22.7.2008, avšak nezaistením vozidla argumentoval až v odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku zo dňa 20.10.2008.

12. Odvolací správny orgán k námietke obvineného o spôsobe kladenia otázok v rozpore so zásadou nestrannosti správneho orgánu uvádza, že v priebehu konania o priestupku nezistil stav, aby prvostupňový správny orgán porušoval zásadu procesnej rovnosti účastníka konania.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

13. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu z 27.08.2009 na Krajský súd v Prešove.

14. Krajský súd ako súd prvého stupňa postupom podľa § 250j ods. 2 písm. e) v spojení s úst. § 250j ods. 5 O.s.p. zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Poprad, Okresný dopravný inšpektorát Kežmarok zo dňa 28. mája 2009 č. p. ORP-39/DI-SK2009 a priestupkové konanie zastavil.

15. Po citácii zákonných textov ustanovení § 244 ods. 1, § 247 ods. 1 a 2, § 250i ods. 1 až 3 O.s.p., ďalej § 3 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3, § 59 ods. 1 a 2, § 60a Správneho poriadku v spojení (subs.) s § 51 zák. č. 372/1990 Zb., ako aj § 10 ods. 1 a 2 zák. č. 372/1990 Zb., § 52 ods. 1 a 2 a tiež ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 73/1998 Z.z.“), ako aj po vyhodnotení dopadov účinku Personálneho rozkazu

Ministra vnútra Slovenskej republiky z 18.12.2008 č. 628 (o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru), krajský súd vyslovil záver, že voči žalobcovi došlo začatím priestupkového konania dňa 10.02.2009 (so žalobcom bol ukončený služobný pomer ku dňu doručenia personálneho rozkazu) k porušeniu zásady „*ne bis in idem*“.

16. V súvislosti s uvedeným záverom krajský súd zdôraznil ustanovenie § 76 ods. 1 písm. g) zák. č. 372/1990 Zb., hoci pripustil, že takáto argumentácia sa žalobných bodoch nenachádza. Avšak správny súd má podľa názoru krajského súdu povinnosť pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu správnych orgánov prihliadať aj na vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na jeho zákonnosť.

Podľa § 76 ods. 1 písm. g) zák. č. 372/1990 Zb. správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že o skutku už bolo právoplatne rozhodnuté správnym orgánom alebo orgánom činným v trestnom konaní.

17. Ďalej krajský súd poukázal na to, že Minister vnútra Slovenskej republiky odôvodnil predmetný personálny rozkaz rovnakým skutkovým stavom (po tom, čo požil alkoholické nápoje, viedol motorové vozidlo bez toho, aby sa plne venoval vedeniu vozidla a sledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho zapríčinil dopravnú nehodu) s využitím rovnakých dôkazov obsiahnutých v trestnom spise ČVS: ORP-74/DI-PP-2008.

18. Na základe hore uvedeného posúdenia krajský súd vyslovil záver, že orgán, ktorý rozhodoval o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, uviedol identické dôvody s dôvodmi, ktoré uvádzal správny orgán v napadnutom rozhodnutí o priestupku. Preto bol žalobca prvý krát postihnutý personálnym rozkazom o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a druhýkrát bol postihnutý v priestupkovom konaní uložením pokuty o výške 300,- € a zákazom činnosti viesť motorové vozidlo na 12 mesiacov.

19. Preto krajský súd zohľadňujúc zásadu „*ne bis in idem*“ (nie dvakrát v tej istej veci) preskúmal napadnuté rozhodnutia a postup, ktorý im predchádzal aplikujúc § 250i ods. 2 a § 250j ods. 5 O.s.p., a rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie, ako aj predtým vydané rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil v zmysle ust. § 250j ods. 2 písm. e)

O.s.p. v spojení súst. § 250j ods. 5 O.s.p. a priestupkové konanie vedené proti žalobcovi zastavil.

20. Krajský súd prostredníctvom opravného uznesenia zo 14. apríla 2011 č. k. 3S 40/2009-73 opravil výrok svojho rozsudku zo dňa 18. marca 2011.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

21. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 04.05.2011 (č. 1. 79) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný spochybnil uvedený rozsudok v zmysle odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., tzn. že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v časti týkajúcej sa posúdenia dôvodov k zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia.

22. Následne žalovaný v odvolaní zrekapituloval svoje poznatky a závery vyslovené v správnom odvolacom konaní, pričom nezistil výskyt žiadnych dôvodov na zmenu alebo zrušenie prvostupňového priestupkového rozhodnutia.

23. Čo sa týka aplikácie zásady *ne bis in idem* krajským súdom, žalovaný s ňou vyslovil nesúhlas. Najmä poukázal na to, že už v rozhodnutí o odvolaní zo dňa 08.04.2009 sa zaoberal a vyvrátil námietku žalobcu spočívajúcu v jeho tvrdení, že za uvedený priestupok už bol riešený ako policajt v disciplinárnom konaní. Konštatoval, že prepustenie zo služobného pomeru nie je sankciou, ktorá sa ukladá za spáchanie priestupku, a že išlo iba o personálne opatrenie vo vzťahu k žalobcovi.

24. V súvislosti s hore uvedeným záverom žalovaný ďalej zdôraznil, že postup vykonaný v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. nespadá v žiadnom prípade medzi disciplinárne opatrenia (sankcie) uvedené v § 53 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z., v ktorom sa rozhoduje o vine alebo nevine, ale naopak išlo o hore uvedené personálne opatrenie, resp. služobno-právne opatrenie, ktorého sledovaným cieľom bolo, aby príslušníkom Policajného zboru naďalej nebola osoba, ktorá zvlášť hrubým spôsobom porušila služobnú prísahu a jej ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej

služby. Preto v konaní o ukončení služobného pomeru nejde o prejednanie skutku (konania) žalobcu zo dňa 18.04.2008).

Podľa § 53 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. disciplinárnym opatrením je

- a) písomné pokarhanie,*
- b) zníženie služobného platu až o 15% na dobu najviac troch mesiacov,*
- c) zníženie hodnosti o jeden stupeň na dobu jedného roka,*
- d) zákaz činnosti,*
- e) prepadnutie veci.*

25. Tiež žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením krajského súdu, že minister vnútra neprepustil žalobcu podľa ustanovení § 52 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z., ale za priestupok, ktorého sa dopustil dňa 18.04.2008. Podľa žalovaného zo skutočnosti, keď v personálnom rozkaze nie sú uvedené iné dôvody, nie je možné vyvodiť záver, že uvedeným personálnym rozkazom nadriadený prejednal jeho konanie zo dňa 18.04.2008.

Naopak podľa názoru žalovaného, keďže okolnosťou pre ktoré sa personálne konanie viedlo, je konanie žalobcu zo dňa 18.04.2008, tzn. dopravná nehoda policajta, ktorý bol pod vplyvom alkoholu a vozidlo, ktoré viedol nespĺňalo ustanovené podmienky, potom je odôvodnené, že vychádzajú zo zhodných dôkazov.

26. Navyše žalovaný vytkol krajskému súdu to pochybenie, že napriek skutočnosti, že žalobca na porušenie zásady *ne bis in idem* v žalobe vôbec nepoukazoval, a až na pojednávaní pred krajským súdom tento súd nad rámec žaloby v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. porušenie uvedenej zásady vytkol žalovanému.

27. Žalovaný ďalej v svojom odvolaní poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 6Sžo 237/2009 z 19.05.2010, resp. aj 8Sžo/156/2009 zo dňa 18.03.2010 a 3Sžo 210/2010 zo dňa 08.10.2010).

28. Záverom žalovaný požadoval zrušenie rozsudku krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením a vrátenie veci súdu prvého stupňa, poprípade napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

B)

29. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 16.5.2011 (č. 1. 83) vyplýva, že žalobca nesúhlasí s odvolacími dôvodmi. V zásade sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, že postup žalovaného bol v rozpore so zásadou neprípustnosti potrestania priestupcu dva krát za to isté konanie.

30. Pokiaľ bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, ide podľa neho o najvyššiu sankciu, ktorú bolo voči nemu možné podľa zákona o štátnej službe uložiť. V argumentácii týkajúcej sa hodnotenia ministra vnútra Slovenskej republiky o prepustení zo služobného pomeru, že nie je rozhodnutím o vine v zmysle trestného zákona, sa žalobca stotožnil.

31. Záverom žalovaný požadoval potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny s priznaním vyčíslenej náhrady trov odvolacieho konania.

IV.**Právne názory odvolacieho súdu**

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 O.s.p. – senát toto považoval za potrebné) a po jeho verejnom vykonaní a po neverejnej porade senátu dospel jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je vo výroku vecne správne, a preto napadnutý rozsudok postupom podľa 220 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 zmenil tak, že žalobu podľa 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

33. V úvode musí Najvyšší súd vysloviť svoj záver, že sa celkom nestotožňuje so závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Nakoľko však žalovaný svoje odvolanie oprel o viacero námietok, potom za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd

primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti postupu krajského súdu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozsudku. Až po vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalovanému na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

A) K žalobnému rámcu:

34. Predovšetkým žalovaný poukázal na ten nedostatok súdneho prieskumu (bod č. 26), že hoci žalobca na porušenie zásady „*ne bis in idem*“ v žalobe vôbec nepoukazoval, tak krajský súd nad rámec žaloby v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p porušenie uvedenej zásady vytkol žalovanému a na uvedenom základe napadnuté rozhodnutie zrušil. V súvislosti s uvedeným najvyšší súd poukazuje na dispozičnú zásadu (§ 250j ods. 1 O.s.p.) a zásadu koncentrácie (§ 250h ods. 1 O.s.p.) súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov, ktoré spoločne ovládajú správne súdnictvo vykonávané podľa 5. časti Občianskeho súdneho poriadku.

35. Dispozičnú zásadu je možné (okrem otázok „či vôbec“ ? a „do kedy“ ?) stručne charakterizovať tým, **čo konkrétne**, tzn. aký je v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p. žalobný rámec, nakoľko žaloba účastníka súdneho prieskumu musí byť založená minimálne na jednom žalobnom dôvode. Z tohto hľadiska aj súčasné správne súdnictvo na Slovensku vo všeobecnosti veľmi prísne sleduje starorímsku zásadu, že sudca nesmie ísť nad rámec, ktorý tvoria návrhy strán - „*iudex ne eat ultra petita partium*“.

36. Avšak zákonodarca hore uvedenú dispozičnú zásadu prelomil uzákonením výnimky z kasačného charakteru súdneho prieskumu, ktorá výnimka vychádza zo zásady absolútnej súdnej kontroly (viď § 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. formou „*ex offo*“ prieskumu s úplnou jurisdikciou). Rozsah výnimky ďalej zákonodarca vymedzil nielen pre sporové veci a veci vyplývajúce z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov ale aj zo správneho trestania.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd

pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250j ods. 5 O.s.p. vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

37. Preto, ak správny súd vykoná prieskum rozhodnutia správneho orgánu v režime úplnej jurisdikcie (apelačný režim nápravy), tzn. s využitím ustanovení § 250i ods. 2 v spojení § 250j ods. 5 O.s.p., nie je pri svojej činnosti striktne viazaný žalobným rámcom (žalobnými bodmi). Na základe uvedeného nie je námietka žalovaného dôvodná.

B) K zásade „ne bis in idem“:

38. Na druhej strane podstatou odvolania žalovaného, je právna otázka, či v zmysle zásady „ne bis in idem“ je potrebné po ukončení štátno-služobného pomeru policajta zastaviť priestupkové konanie vo veci skutku, ktorý bol základom pre ukončenie štátno-služobného pomeru policajta. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia. Pri svojom rozhodovaní Najvyšší súd čiastočne zohľadnil právne názory vyslovené vo svojich rozsudkoch, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje (sp. zn. 6Sžo/237/2009, 8Sžo/156/2009 a 3Sžo 210/2010).

39. Najvyšší súd sa s problematikou aplikácie zásady „ne bis in idem“ v minulosti už zaoberal. Najmä v svojom rozsudku sp. zn. 1Sžr 56/2011 zo dňa 31. januára 2012 vyslovil nasledujúce právne názory:

„33. Účelom zásady správneho práva „*ne bis in idem*“, tzn. nie dvakrát trestať v tej istej veci, je v oblasti správneho trestania zabrániť opakovanému trestaniu páchatel'a priestupku alebo porušovania inej administratívnoprávnej povinnosti. Podstatou uvedenej zásady je nielen totožnosť

- skutku,
- osoby páchatel'a, ale aj
- vykonávateľ'a správneho trestania,
- a právneho titulu správneho trestania vrátane vymedzenia skutkových podstát,
- spolu s právnymi dopadmi jeho spoločensky nežiaduceho konania na spoločnosť.

Z uvedeného potom vyplýva, že zásade *ne bis in idem* neprotirečí okamžité ukončenie pracovného pomeru so zamestnancom, ktorý bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin (§ 68 Zákonníka práce), lebo nejde o ďalšiu sankciu voči zamestnancovi, hoci by ju takto pri strate zamestnania mohol pociťovať, ale o súkromnoprávny prostriedok ochrany zamestnávateľ'a proti ďalšej prítomnosti takejto osoby na pracovisku zamestnávateľ'a.

34. Zásada *ne bis in idem* je zakotvená v niektorých ustanovení zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Podľa § 71 písm. b) a c) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch správny orgán postúpi vec

b) orgánu príslušnému podľa osobitného právneho predpisu 3) na prejednanie skutku osoby uvedenej v § 10 ods. 1,

c) správne mu orgánu príslušnému na prejednanie skutku, ktorý je iným správnym deliktom než priestupkom.

Podľa § 76 odsek 1 písm. g) a ch) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že

g) o skutku už bolo právoplatne rozhodnuté správnym orgánom alebo orgánom činným v trestnom konaní,

Podľa § 94 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch správny orgán svoje právoplatné rozhodnutie o priestupku zruší, ak zistí, že osoba, ktorá bola uznaná

vinnou z priestupku, bola za ten istý skutok súdom právoplatne odsúdená alebo bola obvinenia zbavená. Táto osoba má nárok na vrátenie sumy, ktorú už zaplatila na úhradu pokuty a trov konania

35. Od zásady *ne bis in idem* je nutné odlišovať zásadu relativity sankcií, tzn. upustenie od striktniejšieho sankcionovania, pokiaľ účelu sankcie, tzn. prevýchovy páchatel'a je možné dosiahnuť aj uložením sankcie nižšej intenzity. Uvedená zásada je vyjadrená prostredníctvom niektorých ustanovení zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Podľa § 76 odsek 1 písm. g) a ch) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že

ch) o skutku už bolo rozhodnuté v disciplinárnom alebo kárnom konaní a toto rozhodnutie sa považuje za postačujúce.

36. Na základe uvedených záverov nie je možné prisvedčiť obrane žalobcu, že v jeho prípade (bod 13.) v správnom konaní došlo k naplneniu podmienky *ne bis in idem*, tzn. že uložením sankcie dočasného vylúčenia žalobcu zo Slovenského poľovníckeho zväzu na 5 rokov došlo k opakovanému sankcionovaniu za ten istý skutok. Pokiaľ sa totiž žalobca domnieva, že za ten istý skutok bol už sankcionovaný rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Banskej Bystrici rozhodnutím č. A/2009/000370-32 z 12.03.2009, a to odňatím poľovného lístka na dobu určitú v trvaní 5 rokov, tak Najvyšší súd opätovne poukazuje na ďalšie kritéria trestania v totožnej veci (bod 33.), tzn. vykonávateľa správneho trestania a právne dopady jeho spoločensky nežiaduceho konania na spoločnosť, nakoľko je nepochybné, že v osobe (žalobca), skutku a právnom titulu správneho trestania (porušenie disciplíny) je totožnosť dodržaná.“

40. Krajský súd pri svojich záveroch vychádzal najmä z hodnotenia, že druhé, takmer paralelne prebiehajúce konanie vychádzajúce z uvedeného skutku, má nepochybne charakter disciplinárneho konania. Po oboznámení sa s časťou administratívneho spisu, ktorá sa týka ukončenia služobného pomeru žalobcu, Najvyšší súd musí vysloviť nesúhlas s takýmto záverom krajského súdu. Predovšetkým uvedené konanie a na ňom vydaný personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka

Policajného zboru vychádza z ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. Z hľadiska systematického výkladu, uvedené ustanovenie nie je štrukturálne začlenené do Tretej časti zákona, ktorá sa týka služobnej disciplíny policajtov a disciplinárnej právomoci. Naopak je zaradené do Deviatej časti zákona a rieši zánik služobného pomeru policajta prepustením.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

41. Práve takáto legislatívna konštrukcia vylučuje, aby disciplinárne konanie bolo stotožnené s konaním o ukončení služobného pomeru policajta a súčasne vylučuje porušenie hore uvedenej zásady *ne bis in idem*.

42. Vo svetle už citovaných právnych názorov (bod č. 39), hoci krajský súd argumentoval, že minister vnútra odôvodnil predmetný personálny rozkaz rovnakým skutkovým stavom (po tom, čo požil alkoholické nápoje, viedol motorové vozidlo bez toho, aby sa plne venoval vedeniu vozidla a sledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho zapríčinil dopravnú nehodu a iné) s využitím rovnakých dôkazov obsiahnutých v administratívnom spise ČVS: ORP-74/DI-PP-2008, musí Najvyšší súd poukázať aj na iné, v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, využité dôkazné prostriedky. Ide najmä o vyjadrenie žalobcu k začatiu konania o prepustení z 21.11.2008, stanovisko nadriadeného žalobcu k vyjadreniu žalobcu z 10.12.2008, prezenčnú listinu o oboznámení žalobcu s rozkazmi ministra vnútra Slovenskej republiky č. 6/1997, č. 1/2002, č. 62/2003, č. 2/2002, č. 63/2003, vydanými okrem iného aj na zamedzenie požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok príslušníkmi Policajného zboru, o služobnú charakteristiku žalobcu a prehľad o jeho odmenách a trestoch, čo vyplýva z citovanej časti administratívneho spisu.

43. Navyše Najvyšší súd musí poukázať na to, že základným znakom disciplinárnych priestupkov je zisťovanie disciplinárneho previnenia (viny) disciplinárne stíhanej osoby, v tomto prípade policajta, za spáchané konanie, ktoré porušuje objekt priestupku. Ďalej objektom disciplinárneho priestupku je disciplína ako právom upravený záväzný poriadok

vo vnútri inštitúcie (vid' § 52 ods. 1 v spojení s § 47 a 48 ods. 2 až 7 ako aj § 48a zák. č. 73/1998 Z.z.), a tým sa odlišujú objekty disciplinárnych priestupkov od objektov trestných činov alebo správnych deliktov. Preto ani tu sa nemôže naplniť zásada *ne bis in idem*.

44. Napriek uvedenému musí tiež Najvyšší súd upozorniť na pochybenia krajského súdu, ktorý nevenoval dostatočnú pozornosť vyhodnoteniu ustanovenia § 76 ods. 1 písm. ch) zák. č. 372/1990 Zb. na prejednávajúcu vec. Pokiaľ potom krajský súd vyslovil svoj právny názor o porušení zásady *ne bis in idem*, potom ide o predčasne vyslovený názor, lebo sa v odôvodnení mal dôsledne zaoberať, prečo dospel k záveru, že pri prepustení žalobcu zo služobného pomeru sa toto udialo v medziach disciplinárneho alebo kárneho konania a prečo toto rozhodnutie je nutné považovať za postačujúce.

Podľa § 76 ods. 1 písm. ch) zák. č. 372/1990 Zb. správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že o skutku už bolo rozhodnuté v disciplinárnom alebo kárnom konaní a toto rozhodnutie sa považuje za postačujúce.

45. Na základe uvedeného Najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd nesprávne právne aplikoval zásadu *ne bis in idem* na prejednávajúcu vec.

C) K žalobným bodom:

46. Úlohou odvolacieho súdu je po zmene napadnutého rozsudku krajského súdu vypořadávať sa so žalobným rámcom (žalobné body). Čo sa týka zákonnosti napadnutého rozhodnutia o priestupku, žalobca prezentoval nasledujúce žalobné dôvody ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a), b), c), e) O.s.p., ktoré bližšie rozpísal ako:

- a) zistený skutkový stav nepreukazuje vinu žalobcu, lekárske a dopravné posudky iba konštatujú, že skutočnosť, že žalobca bol vodičom vozidla, je pravdepodobná,
- b) znalec zo znaleckého odboru zdravotníctva sa k žalobcovej verzii pravdepodobnej príčiny poranení žalobcu nevyjadril; v súvislosti s uvedeným zdôraznil význam zisťovanej skutočnosti (pripravila žalobcu o zamestnanie),
- c) skutočnosť, že v dôsledku likvidácie vozidla nie je možné overiť verziu žalobcu, nemôže byť pričítané na ťarchu žalobcu,

- d) počas výsluchu dňa 28.05.2009 boli žalobcovi kladené otázky kapciózne, čo je v príkrom rozpore so zásadou nestrannosti správneho orgánu (*mal namietať zaujatosť úradnej osoby konajúcej za správny orgán, ale ako by to súviselo s vecou ??? – to nie je argument*)

47. Čo sa týka nedostatkov zistenia skutkového stavu, Najvyšší súd po oboznámení spisového materiálu, ktorý vykonal aj za účasti verejnosti na pojednávaní dňa 27. marca 2012, nedospel k záveru, že by žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán pochybili pri jeho zisťovaní. Samotný fakt, že znalecké posudky predložené v konaní konštatujú záver (a to podľa žalobcu iba pravdepodobný), že bol v čase dopravnej nehody vodičom havarovaného osobného vozidla, nie je možné považovať za vadu skutkového zistenia, najmä na tom založenú, že je tu absencia miery tejto pravdepodobnosti. Navyše, nie je v rozpore so zásadou materiálnej pravdy (§ 58 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 372/1990 Zb.), že správny orgán vychádzal zo zistení a podkladov iných orgánov (viď § 69 zák. č. 372/1990 Zb.).

Za tejto situácie bolo právom žalobcu, aby v priestupkovom konaní predložil, resp. produkoval dôkazné prostriedky na podporu svojho tvrdenia, že toto zistenie správneho orgánu nie je hodnoverné, resp. pravdivé. Nakoľko ani v žalobe sa tieto dôkazy, resp. návrh na vykonanie iných dôkazných prostriedkov nenachádzajú, Najvyšší súd vyhodnotil túto argumentáciu ako nedôvodnú.

Situácia, že v dôsledku likvidácie dotknutého osobného vozidla nie je možné overiť verziu žalobcu, je situácia, ktorú nevyvolal správny orgán, a pokiaľ ju vyvolal, mal žalobca sa proti uvedenej likvidácii brániť právnymi prostriedkami.

48. Takisto argumentáciu žalobcu, že znalec zo znaleckého odboru zdravotníctva sa k žalobcovej verzii pravdepodobnej príčiny poranení žalobcu nevyjadril, musel Najvyšší súd vyhodnotiť ako nedôvodnú. Pokiaľ žalobca chcel spochybniť vierohodnosť znaleckého posudku, mohol to vykonať iba na základe kontrolného znaleckého posudku ako súkromný zadávateľ (zák. č. 382/2004 Z.z.), ktorý by mu tieto závery potvrdil.

49. Námietka žalobcu, že počas výsluchu dňa 28.05.2009 mu boli kladené kapciózne otázky, čo je v príkrom rozpore so zásadou nestrannosti správneho orgánu, je tiež nedôvodná.

Ak mal pochybnosti o nestrannosti správneho orgánu, mal využiť dostupné právne prostriedky na odstránenie takto tvrdeného závadného stavu v priestupkovom, resp. inom konaní. Nakoľko žalobca na podporu svojej argumentácie neuviedol, že by toto využil a s akým výsledkom, musel Najvyšší súd jeho námietku odmietnuť.

50. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

51. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozsudku sp.zn. 1Sžr 56/2011, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), bez osvojenia si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 220 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

52. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Avšak, nakoľko pripustením konania podľa § 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. sa pripúšťa úplná apelácia, ktorej dôsledkom v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd je právo na spravodlivý proces až po využitie všetkých opravných prostriedkov, Najvyšší súd musí pripustiť proti vynesenej rozsudku opravné prostriedky podľa 4. časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 250ja ods. 5 O.s.p. Proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 5 je prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti, ak nie je ustanovené inak.

53. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

54. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol na základe vytýčeného pojednávania, lebo jeho vytýčenie v zmysle doterajšieho priebehu prvostupňového súdneho prieskumu považoval za dôležité. Avšak prítomnosť advokátskeho koncipienta, ktorý mal vystupovať na základe splnomocnenia z 26.03.2012 na strane žalobcu musel vyhodnotiť ako nevhodnú, a nepripustil ho do odvolacieho konania na Najvyššom súde v zmysle nižšie citovaných dôvodov.

Predovšetkým konajúci súd musel zohľadniť účel Uznesenia č. 14 Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory zo 07. novembra 2006 o pravidlách výkonu substitučného oprávnenia advokátskych koncipientov (dostupné v čase vykonania pojednávania na stránke: https://www.sak.sk/blox/cms/sk/sak/doc/37/38/_event/open), ktoré bolo prijaté podľa § 71 ods. 1 písm. d) zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii v záujme zabezpečenia poskytovania kvalifikovanej právnej pomoci a dosiahnutia jednotného postupu pri zastupovaní advokáta advokátskym koncipientom a iným pracovníkom v zmysle § 16 ods. 2 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii.

V zmysle citovaného článku Uznesenia č. 14 Slovenskej advokátskej Komory advokátsky koncipient nesmie advokáta zastupovať pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky a Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Tento názor podporuje aj ustanovenie § 32 zák. č. 586/2003 Z.z. (transponuje komunitárnu úpravu obsiahnutú v Smernici č.77/249/EHS ako aj v Smernici č. 98/5/ES), ktoré poskytovanie právnej pomoci hosťujúcim euroadvokátom (tzn. osobou uznanou v inom členskom štáte za plne spôsobilú v tomto štáte poskytovať právne služby vrátane procesného zastúpenia) v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci striktnie viaže na existenciu spolupráce so slovenským advokátom; v opačnom prípade euroadvokát nie je oprávnený účastníka konania zastupovať a až po uplynutí 3 rokov praxe v slovenskom práve získava oprávnenie takto konať samostatne.

Na základe uvedeného potom právnu úpravu o zastúpení advokátom v správnom súdnictve pred Najvyšším súdom (§ 25 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) nie je možné vykladať v tom duchu, že pod pojmom zastúpenie advokátom je možné chápať popri advokátskej substitúcii aj poverenie pre advokátskeho koncipienta.

Navyše z predloženého splnomocnenia (č. 1. 3) nevyplýva jasný prejav súhlasnej vôle preniesť zastúpenie výslovne aj na osobu advokátskeho koncipienta v zmysle § 16 ods. 2 zák. č. 586/2003 Z.z. ale naopak prejav zastúpeného sa nechať zastupovať advokátom Preto na pojednávaní dňa 27.03.2012 bolo predložené plnomocenstvo vyhodnotené ako odporujúce uvedeným právnym, komunitárnym a vnútorným predpisom, a po objasnení dôvodov konajúcim súdom na uvedenom základe nebol advokátsky koncipient pripustený na zastupovanie žalobcu. Iba navyše konajúci súd dodáva k uvedenému, že advokátskemu koncipientovi umožnil doručenie listín, ktoré právny zástupca zamýšľal predložiť na pojednávaní.

55. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Nakoľko túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku je prípustný opravný prostriedok (dovolanie) podľa Štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250ja ods. 5 O.s.p. v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru).

V Bratislave 27. marca 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová